

Carta do Prelado (febreiro 2013)

Ao facerse home, o Fillo de Deus asumiu unha natureza humana perfecta. Nesta carta, o Prelado convida a coñecer, tratar e amar á Santísima Humanidade de Xesucristo durante a súa vida pública, seguindo os relatos evangélicos.

05-02-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Ao considerar o inmenso amor de Deus aos homes, que se manifesta sobre todo no misterio da Encarnación, **quedamos removidos** : así comeza o noso Pai a súa homilía "Cara á santidad" [1] , e penso que tamén nós desexamos asumir esa disposición interior ao recitar o Credo. Con que gratitude confesámolo, ao afirmar que o Verbo eterno de Deus tomou carne no seo da Virxe María, por obra do Espírito Santo, e fíxose home! Ao compás destas palabras inclinámonos profundamente -en dúas ocasións ao ano, nos arrodillamos-, **porque o velo que escondía a Deus, por dicilo así, ábrese e o seu misterio insondable e inaccesible tócanos: Deus convértese no Emmanuel, "Deus connosco". Cando escoitamos as Misas compostas polos grandes mestres de música sacra** -dicía o Santo Pai nunha recente audiencia- (...) **notamos inmediatamente como se deteñen**

de modo especial nesta frase, case querendo expresar coa linguaxe universal da música aquilo que as palabras non poden manifestar: o misterio grande de Deus que se encarna, que se fai home [2] .

Nas semanas anteriores, seguimos os pasos de Xesús na terra axudados pola liturxia: primeiro no taller de Nazaret e logo polos camiños de Xudea e Galilea. Suxírovos que agora, ao meditar neste gran misterio do Deus feito home, deteñámonos nos diversos momentos da vida terrea do Señor. Porque Xesús non só tivo un verdadeiro nacemento humano en Belén, senón que andou entre nós durante máis de trinta anos, conducindo unha existencia plenamente humana. San Xosemaría movíanos a agradecerlle que tomase a nosa carne, asumila con todas as súas consecuencias; e insistía: ***Deus non se vestiu de home: encarnouse*** [3] . O Concilio Vaticano II lémbra-nos

que o Fillo de Deus «traballou con mans de home, pensou con intelixencia de home, obrou con vontade de home, amou con corazón de home. Nacido da Virxe María, fíxose verdadeiramente un dos nosos, semellante en todo a nós, excepto no pecado» [4] .

Mentres pensamos na vida do Señor, é moi importante **recuperar o asombro ante este misterio, deixarnos envolver pola grandeza deste acontecemento: Deus, o verdadeiro Deus, Creador de todo, percorreu como home os nosos camiños, entrando no tempo do home, para comunicarnos a súa mesma vida (cfr. 1 Jn 1, 1-4) [5]** . Profundemos, pois, co auxilio da graza, nas consecuencias dese facerse Deus home perfecto: Xesús dá-nos exemplo de como comportarnos en todo momento -de acordo coa dignidade que nos alcanzou- como verdadeiros fillos de

Deus. Durante o ano litúrxico, rememoraremos novamente, cun sentido novo, os seus principais ensinamentos. Trátemos de asimilalos persoalmente, procurando reproducilos na nosa existencia cotiá: este é o camiño seguro -non hai outro- para alcanzar a santidad á que o Señor chama a todos os cristiáns. El mesmo sinalou no Evanxeo: *Eu son o Camiño, a Verdade e a Vida (...); ningún vai ao Pai se non é a través de min* [6] .

Desde moi novo, a quen se achegaban ao seu labor pastoral -e aos que el mesmo buscaba para levalos ao Señor, porque non caben pausas no apostolado-, san Xosemaría mostráballes a senda para seguir a Cristo na vida ordinaria. Deus concedeulle unha luz especial para descubrir o contido salvífico da existencia de Cristo en Nazaret, que - como afirma o *Catecismo da Igrexa católica* - «permite a todos entrar en

comuñón con Xesús a través dos camiños máis ordinarios da vida humana» [7] . Afirmouno expresamente Bieito XVI ao recoñecer que na conduta e nos escritos do noso Fundador brilla con forza particular un raio da luz divina contida no Evanxeo, precisamente por ensinar que a santidad pode e debe alcanzarse nas circunstancias normais da existencia cristiá [8] , composta de horas de traballo, de dedicación á familia, de relacións profesionais e sociais...

En efecto, Deus puxo no corazón de san Xosemaría ***a ansia de facer comprender a persoas de calquera estado, de calquera condición ou oficio, esta doutrina: que a vida ordinaria pode ser santa e chea de Deus, que o Señor nos chama a santificar a tarefa corrente, porque aí está tamén a perfección cristiá*** [9] . E iluminoulle para fundar o Opus Dei, *camino de*

santificación no traballo profesional e no cumprimento dos deberes ordinarios do cristián [10] . O seu espírito é unha guía segura para quen desexan atopar a Cristo, ir tras del e amarlle no medio dos afáns terreos, en todas as encrucilladas da terra.

O misterio da Encarnación fálanos da entrega de Deus a toda a humanidade. O Verbo divino, **facéndose carne, quixo facerse don para os homes, deuse a si mesmo por nós (...), asumiu a nosa humanidade para darnos a súa divindade. Este é o gran don. Tamén no noso doar -explica o Santo Pai- non é importante que un agasallo sexa máis ou menos custoso; quen non logra dar un pouco de si mesmo, doa sempre demasiado pouco. É máis, ás veces búscase precisamente substituír o corazón e o compromiso da entrega de si mesmo co diñeiro,**

con cousas materiais. O misterio da Encarnación indica que Deus non fixo así: non doou algo, senón que se deu a si mesmo no seu Fillo unigénito [11] . E o mesma espera de cada unha, de cada un.

A mediados de mes comeza a Coresma, un tempo especialmente adecuado para revisar o noso comportamento e mirar se estamos a ser xenerosos con Deus e cos demais por Deus. Na segunda lectura do Mércores de Cinza, o Apóstolo das xentes dinos de parte do Señor: *no tempo favorable escoiteiche. E no día da salvación axudeiche. Mirade, agora é o tempo favorable, agora é o día da salvación [12] .* Máis adiante, na mesma epístola, impúlsanos a servir a Deus en todo momento: *con moita paciencia, en tribulaciones, necesidades e angustias; (...) en fatigas, desvelos e xaxúns; con pureza, con ciencia, con longanimidade, con*

bondade, no Espírito Santo, con caridade sincera [13] .

Estas palabras do Apóstolo - escribiu san Xosemaría- deben enchervos de alegría, porque son como unha canonización da vosa vocación de cristiáns correntes, que vivides no medio do mundo, compartindo cos demais homes, os vosos iguais, afáns, traballos e alegrías. Todo iso é camiño divino. O que vos pide o Señor é que, en todo momento, obredes como fillos e servidores seus. Pero esas circunstancias ordinarias da vida serán camiño divino, se de verdade convertémonos, se nos entregamos. Porque San Pablo fala unha linguaxe dura. Promete ao cristián unha vida difícil, arriscada, en perpetua tensión. Como foi desfigurado o cristianismo, cando quixo facerse del unha vía cómoda! Pero tamén é unha desfiguración da verdade

pensar que esa vida fonda e seria, que coñece vivamente todos os obstáculos da existencia humana, sexa unha vida de angustia, de opresión ou de temor. O cristián é realista, cun realismo sobrenatural e humano, que advirte todos os matices da vida: a dor e a alegría, o sufrimento propio e o alleo, a certeza e a perplexidade, a xenerosidade e a tendencia ao egoísmo. O cristián coñece todo e enfróntase con todo, cheo de enteireza humana e da fortaleza que recibe de Deus [14] .

Antes de proseguir, paréceme necesario que nos deteñamos a pensar: prepárome para vivir esas semanas de modo penitente? Desexo penetrarme no holocausto de Xesucristo? Rexeito todo medo á mortificación?

Enfocar deste xeito cristián -como acabo de mencionar, citando ao noso

Pai- as vicisitudes da existencia, nas que moitas veces se manifestan o sufrimento e os límites da criatura, é o único modo de entender a fondo a realidade da condición humana. Para atopar sentido ás preocupacións e mesmo angustias que poidan producir as penalidades da vida -a dor, a falta de traballo, a enfermidade, a morte...-, necesítase unha fe sincera no amor infinito de Deus. Só á luz do Verbo encarnado, todo atopa sentido. **Coa Encarnación do Fillo de Deus ten lugar unha nova creación, que dá a resposta completa á pregunta: "Quen é o home?". Só en Xesús maniféstase completamente o proxecto de Deus sobre o ser humano [15] .**

Expresouno con claridade o último Concilio ecuménico: «Realmente, o misterio do home só se esclarece no misterio do Verbo encarnado. Porque Adán, o primeiro home, era figura do que había de vir, é dicir, de Cristo o

noso Señor. Cristo, o novo Adán, na mesma revelación do misterio do Pai e do seu amor, manifesta plenamente o home ao propio home e descóbrelle a grandeza da súa vocación» [16] .

Fillas e fillos meus, insisto unha vez máis: poñamos empeño para sacar moito proveito da lectura do Evanxeo; e, para iso, meditemos a fondo os episodios da vida do noso Señor. San Xosemaría pediunos sempre que non lésemos esas pasaxes coma se fosen alleos a nós, senón entrando nas escenas **como un personaxe máis** , coas nosas fraquezas e os nosos desexos de mellora, enchéndonos de asombro ante a Humanidade Santísima de Xesucristo e apoiándonos na súa fortaleza divina.

Seguir a Cristo: este é o segredo. Acompañarlle tan preto, que vivamos con El, como aqueles primeiros doce; tan preto, que con

El nos identifiquemos. Non tardaremos en afirmar, cando non puxésemos obstáculos á graza, que nos revestimos do noso Señor Xesucristo (cfr. Rm 13, 14). Reflictese o Señor na nosa conduta, como nun espello. Se o espello é como debe ser, recollerá o aspecto amabilísimo do noso Salvador sen desfiguralo, sen caricaturas: e os demais terán a posibilidade de admiralo, de seguilo [17] .

Nas primeiras semanas do Tempo ordinario, e logo na Coresma, a Igrexa preséntanos escenas nas que resaltan tanto a divindade como a humanidade do Señor. Xunto aos grandes milagres que pon de manifesto a súa natureza divina, somos tamén testemuñas da realidade da súa natureza humana: pasaba fame e sede, esgotábase fisicamente nas longas camiñadas dun lugar a outro, enchíase de

alegría ao atopar corazóns que se abrían á graza e colmábase de pena cando outros se resistían.

Comentando un deses momentos, por exemplo, san Xosemaría

exclamaba: *tiña fame. O Hacedor do universo, o Señor de todas as cousas padece fame! Señor, agradézoche que -por inspiración divina- o escritor sacro teña deixado ese rastro nesta pasaxe, cun detalle que me obriga a amarche máis, que me anima a desexar vivamente a contemplación da túa Humanidade Santísima! Perféctus Deus, perféctus homo (Símbolo Quicúmque), perfecto Deus, e perfecto Home de carne e óso, coma ti, coma eu [18] .*

Se perseveramos neste camiño, desde Nazaret até a Cruz, abríranse para nós as portas da vida divina en toda a súa amplitude. Porque tratando a Cristo home, aprendemos a tratar a

Cristo Deus e, nel e por El, ao Pai e ao Espírito Santo: ao Deus uno e trino. Aseguraba o noso Fundador que, na senda da santidad, chega un momento no que o corazón precisa ***distinguir e adorar a cada unha das Persoas divinas. Dalgún modo, é un descubrimento, o que realiza a alma na vida sobrenatural, como os dunha criatura que vai abrindo os ollos á existencia. E entretense amorosamente co Pai e co Fillo e co Espírito Santo; e sométese facilmente á actividade do Paráclito vivificador, que se nos entrega sen merecelo: os dons e as virtudes sobrenaturais! 19]*** .

E engade san Xosemaría: ***Ascética? Mística? Non me preocupa. Sexa o que for, ascética ou mística, que importa?: é mercé de Deus. Se ti procuras meditar, o Señor non negarache a súa asistencia. Fe e feitos de fe: feitos, porque o Señor -***

***comprobáchelo desde o principio,
e subliñeicho ao seu tempo- é cada
día máis esixente. Iso é xa
contemplación e é unión; esta ten
que ser a vida de moitos cristiáns,
cada un indo adiante pola súa
propia vía espiritual -son
infinitas-, no medio dos afáns do
mundo, aínda que nin sequera
caesen na conta [20] .***

A mediados deste mes, case
coincidindo co comezo da Coresma, é
o aniversario daquelas dúas
intervencións de Deus no camiño da
Obra, o 14 de febreiro de 1930 e de
1943: setenta anos desta
proximidade do Ceo ao Opus Dei!
Nesa xornada de acción de grazas,
desexamos que a nosa oración
chegue a Deus por mans da
Santísima Virxe, a nosa Nai, á que
veneramos especialmente co título
de *Mater Pulchræ Dilectionis* , Nai do
Amor Fermoso, co que lle honra a

Igrexa e que tanto agradaba ao noso Pai.

Poucos días despois, o 19, o queridísimo don Álvaro celebraba o seu santo. Apoiándonos en que a Igrexa recoñeceu que practicou de modo heroico todas as virtudes, acudamos á súa intercesión, pedindo a Deus que tamén nós saibamos percorrer fielmente a senda da nosa vocación cristiá, buscando, atopando e amando a Xesucristo nas circunstancias que entretécen cada unha das nosas xornadas. Grazas a deus, a historia da Obra tamén ten outros aniversarios, que -estou seguro- viviredes coa actualidade de cando ocorreron: non permitamos, como nos avisaba o noso Pai, que queden en simples recordos, coma se tratásese de sucesos antigos, xa consignados á historia.

Con todo agarimo, bendívos e pídevos oracións

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de febreiro de 2013.

[1] Cfr. San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 294.

[2] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 2-I-2013.

[3] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-XII-1972.

[4] Concilio Vaticano II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 22.

[5] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 9-I-2013.

[6] *Jn* 14, 6.

[7] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 533.

[8] Cfr. Bieito XVI, Exhort. apost. *Verbum Domini*, 30-IX-2010, n. 48.

[9] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 148.

[10] Oración a san Xosemaría.

[11] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 9-I-2013.

[12] Misal Romano, Mércores de Cinza, Segunda lectura (2 *Cor* 6, 2).

[13] 2 *Cor* 6, 4-6.

[14] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 60.

[15] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 9-I-2013.

[16] Concilio Vaticano II, Const past. *Gaudium et spes*, n. 22.

[17] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 299.

[18] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 50.

[19] *Ibid.* ., n. 306.

[20] *Ibid.* ., n. 308.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
febreiro-2013/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-febreiro-2013/) (23-02-2026)